

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 620/2026
16.06.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јасмине Васовић, председника већа, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић, Гордане Којић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Зорана Јаковљевића, поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 302/25 од 10.06.2025. године и Кж3 20/25 од 09.02.2026. године, у седници већа одржаној дана 16.06.2026.године, већином гласова, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Зорана Јаковљевића, поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 302/25 од 10.06.2025. године и Кж3 20/25 од 09.02.2026. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду, Посебно одељење за сузбијање корупције К По4 83/23 од 24.12.2024. године, окривљени АА је на основу одредбе члана 423. став 1. тачка 2) ЗКП ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. КЗ. На основу члана 258. став 3. ЗКП Београдска академија пословних и уметничких струковних студија упућена је да имовинскоправни захтев може остварити у парничном поступку, док је на основу одредбе члана 265. став 1. ЗКП одређено да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 302/25 од 10.06.2025. године, усвајањем жалбе јавног тужиоца ВЈТ у Београду, Посебног одељења за сузбијање корупције, преиначена је пресуда Вишег суда у Београду, Посебног одељења за сузбијање корупције К По4 83/23 од 24.12.2024. године, тако што је Апелациони суд у Београду окривљеног АА огласио кривим да је извршио кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 3. у вези става 1. КЗ и осудио га на казну

затвора у трајању од једне године, коју ће извршити на тај начин што окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, а уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне изврши у заводу за извршење казне затвора. На основу одредбе члана 264. ЗКП у вези члана 261. и 262. став 2. ЗКП, окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка о чијој висини ће првостепени суд одлучити посебним решењем, док је на основу члана 258. став 4. ЗКП Београдска академија пословних и уметничких струковних студија упућена да имовинскоправни захтев оствари у парничном поступку.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж3 20/25 од 09.02.2026. године, одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца ВЈТ у Београду Посебно одељење за сузбијање корупције и браниоца окривљеног АА, а пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 302/25 од 10.06.2025. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 302/25 од 10.06.2025. године и Кж3 20/25 од 09.02.2026. године, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Зоран Јаковљевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП и повреде члана 74. ЗКП, док из образложења произлази да захтев подноси и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев, укине побијане правноснажне пресуде, те предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање пред измењеним већем или преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе за наведено кривично дело и у смислу одредбе члана 488. став 3. ЗКП одреди да се одложи извршење правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Кж3 20/25 од 09.02.2026. године.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на битну повреду одредбе кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости нумерише битну повреду одредбе кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП наводима да је првостепеном пресудом прекорачена оптужба. С тим у вези наводи да је суд изменио чињенични опис субјективног елемента кривичног дела из члана 25. КЗ у односу на оптужни акт, јер је у изреци навео уместо законског термина „хтео његово извршење“, израз „желео његово извршење“, те извршио измену облика виности у односу на

квалификаторно обележје кривичног дела, односно субјективни однос окривљеног према квалификованој последици (прибављање имовинске користи преко 1.500.000,00 динара).

Наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног АА, адвокат Зоран Јаковљевић, истицао је и у жалби изјављеној против првостепене пресуде Кж1 302/25 од 10.06.2025. године, а другостепени суд – Апелациони суд у Београду је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде Кж3 20/25 од 09.02.2026. године је дао јасне и довољне разлоге за свој став да се не ради о прекорачењу оптужног аката (страна 3, други став трећестепене пресуде), које разлоге Врховни суд у свему прихвата и, у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на њих упућује.

Поред тога, бранилац окривљеног у образложењу захтева за заштиту законитости истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, али исту образлаже наводима да уколико се узме у обзир утврђено чињенично стање, правилан закључак суда би био да је окривљени поступао са свесним нехатом, а не са евентуалним умишљајем, те опширно анализира утврђено чињенично стање и даје сопствену оцену доказа, те изводи закључак да је суд погрешно применио одредбу члана 25. КЗ. Поред тога бранилац доводи у везу утврђења суда и изводи сопствене закључке да исти нису логички спојиви, те истиче да оптужбом нису обухваћени они који су окривљеног подстрекавали да изврши ово кривично дело, те изводи сопствене закључке, супротне закључцима изнетим у нижестепеним пресудама, односно оспорава утврђено чињенично стање, на који начин истиче повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Такође, бранилац у захтеву истиче и повреду одредбе члана 74. ЗКП, али исту образлаже наводима да је седница трећестепеног суда одржана без присуства браниоца, иако је одбрана била обавезна, те цитира одребе члана 74. ЗКП и детаљно истиче разлоге неприступања браниоца на наведену седницу, на који начин бранилац окривљеног заправо истиче повреду одредбе члана 440. ЗКП.

Међутим, повреда закона из члана 440. ЗКП, сходно одредби члана 485. ЗКП, није предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле није дозвољен разлог, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног преко браниоца, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у напред наведеном делу, оценио као недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости нумерише повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, међутим, како бранилац у образложењу захтева уопште не указује у чему се наведена повреда састоји, то захтев у овом делу нема прописан садржај, у смислу члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона подразумева како опредељење о којој тачно повреди закона је реч, тако и образложење у чему се та повреда конкретно састоји. Стога је Врховни суд, с обзиром да не може по службеној дужности испитивати у чему се евентуална повреда закона састоји, будући да се у складу са одредбама члана 489. став 1. ЗКП, креће само у

границама поднетог захтева, односно разлога, дела и правца побијања, поднети захтев у овом делу одбацио, јер нема законом прописани садржај.

Из изнетих разлога Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, члана 487. став 1. тачка 2) и 3) у вези члана 484. ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Јасмина Васовић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић